

[Sigsgaard.]

ningssystem var indrettet sådan, at de kommunale skatteskalaer ikke på visse områder var direkte degressive, hvad de jo er i dag. Selv om det ikke er et problem, der kan klares ved denne lejlighed, vil jeg dog henstille, at man ser på det, når man i det kommende par år skal finde frem til en ny lovgivning på det område, der her er til behandling.

Hvad udligningstilsvaret fra Frederiksberg og Gentofte til København angår, kunne jeg have ønsket, at det var muligt at gennemføre en regulering, der kunne råde bod på de værste skævheder. Man kunne tænke sig en pristalsregulering af tilsvarene, men der er næppe mulighed for en sådan ændring nu.

Til slut bare en detalje: under forhandlingerne om denne lov for et år siden rejste SF's daværende ordfører det spørgsmål, om staten ikke burde lette København økonomisk ved at overtage Sankt Hans hospital; alle andre hospitaler med tilsvarende opgaver er jo statshospitaler. Den daværende minister afviste tanken med en bemærkning om, at København nok slet ikke var interesseret i en statsovertagelse. Når samme spørgsmål gentagne gange har været rejst i Københavns borgerrepræsentation, så er det — jeg tror hver eneste gang — blevet mødt med den indvending, at staten nok slet ikke var interesseret. Jeg håber, at ministeren, når sagen fremtidig diskuteres, vil koncentrere sig om, hvorvidt staten er interesseret, og Københavns hospitalsborgmester vil holde sig til, om København er interesseret, så kunne der muligvis blive basis for i det mindste nogle forhandlinger.

Med disse bemærkninger skal jeg tilsige mit partis medvirken til gennemførelse af det foreliggende lovforslag, selv om det er med megen beklagelse, vi konstaterer nødvendigheden af forlængelsen.

Johan Asmussen: Man kender vist inden for adskillige livsområder det fænomen, at en sag undertiden ekspederer sig selv, når den får lov til at ligge tilstrækkelig længe. Jeg kunne tænke mig, at den højtærede indenrigsminister og måske navnlig hans ministerium må have en fornemmelse, der går noget i retning af dette fænomen. Den højtærede indenrigsministers forgænger har

vistnok ved et par lejligheder betegnet det system med erhvervsskatten og dens afløsningsformer, som man nu har haft så længe, som ikke retfærdigt, og der har vist også været almindelig enighed om, at det i mange år ikke har været det.

Derfor har der ved de gentagne lejligheder i de senere år, da loven er blevet forlænget, været adskillig, man kan måske sige knurren fra flere sider, og venstre, de konservative og de uafhængige har ikke de senere gange kunnet gå med til forlængelsen. Man har med stigende styrke fremhævet, at der nu måtte ske noget; nu måtte indenrigsministeren komme med en virkelig nydanelse, der imødekom alle rimelige krav.

Situationen er imidlertid nu den mærkelige, at den uvilje mod en forlængelse, som er kommet til orde ved de foregående lejligheder, til en vis grad er dampet af i dag, og jeg kan sige med det samme, at det også gælder for mit partis vedkommende.

Det er muligt, at man ved at have fået klaret sagerne inden for de 3 år, det i sin tid var meningen — eller måske inden for de følgende 2 år, i hvilke loven forlængedes — kunne være nået frem til et system, der var brugbart og noget mindre uretfærdigt. Men det er altså ikke sket, og forholdene inden for alle kommunale felter — både økonomisk, samarbejds-mæssigt og på anden måde — har, navnlig i de senere år, udviklet sig så stærkt, at man nok i dag må sige, at det næppe ville være godt, hvis vi nu, mere eller mindre i hastværk, prøvede at gennemføre en nyordning på et grundlag, som ikke lå mere klart, end tilfældet er.

Her er udviklingen og forholdene altså kommet den højtærede minister til hjælp derved, at man er i gang med et dybtgående og alsidigt undersøgelsesarbejde i Hovedstadskommunernes Samråd og de andre udvalg, der arbejder med problemerne — forenklingssudvalget for ejendomsbeskatningen og forskellige andre. Vi må håbe, at der kan ske en sådan koordinering af hele dette arbejde, at man inden for de 2 år, loven nu ønskes forlænget for, kan nå frem til et så omfattende grundlag, at man derudfra kan finde frem til en retfærdig udligningsordning.

I betragtning af de mange forlængelser, der er sket, og i betragtning af spørgsmålets vigtighed vil det være rimeligt — det har